

عنوان مقاله:

آراء عرفانی عبد الرحمان جامی در دو بیت از تحفه الاحرار

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی زبان، ادبیات، تاریخ و تمدن (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

سعید محمدی کیش - دانشجوی دوره دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد دهقان، ایران باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان، واحد دهقان، دانشگاه آزاد اسلامی، دهقان، ایران

خلاصه مقاله:

نورالدین عبدالرحمان بن احمد جامی، عارف قرن نهم از جمله پیروان و شارحان عرفان نظری و آراء محیی الدین ابن عربی است. هدف از پژوهش حاضر، بررسی جلوه های عرفانی اندیشه جامی در دو بیت از مثنوی تحفه الاحرار است، که به شیوه توصیفی تحلیلی بیان گردیده است. نتایج تحقیق نشان می دهد که جامی در دو بیت مورد بحث، به فیض و رحمت حق تعالی، حقیقت محمدیه، تجلی ذات، اعیان ثابته، وحدت وجود و قید و تحدید در تشبیه و تنزیه اشاره دارد. اندیشه جامی هر نمودی را در عالم امر و شهادت، به سبب مظهریت تجلی ذات الهی، از لطف و کرم حق بهره مند می داند، در این معنی که وجود؛ تعلقی به هستی ندارد و تعیین و عناصر نمودی، مظهر تجلی حقیقت ذات هستند و تنها یک موجود راستین وجود دارد و آن حق است. تعبیر جامی در بهره مند گردیدن جهانیان از رحمت حق، نسبت روشنی با حقیقت محمدیه دارد و بهره مندی اعیان از وجود مجازی خویش که فی نفسه در عدمیت هستند، نسبتی مستقیم با تجلی ذات دارد. در پژوهش حاضر مضامین عرفانی فوق، به اختصار تحلیل و نسبت به اندیشه جامی تفسیر می گردند.

کلمات کلیدی:

عبدالرحمان جامی، تحفه الاحرار، عرفان اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1312073>

